

mellem Europa og de oversøiske lande og sikre disse lande øget velstand i overensstemmelse med principperne i De forenede Nationers Pagt. I fortsættelse heraf angives i artikel 3 under målsætningerne for Fællesskabets virksomhed, at denne skal indebære associering med de oversøiske lande og områder med henblik på forøgelse af vareomsætningen og samarbejde om økonomiske og sociale fremskridt.

De nærmere regler vedrørende oversøiske landes og territoriers associering med Fællesskabet er indeholdt i Traktatens artikler 131-136. En hertil knyttet gennemførelseskonvention var gældende i de første fem år efter Traktatens ikrafttræden. I løbet af dennes gyldighedsperiode opnåede et flertal af de associerede lande og territorier selvstændighed, og ved konventionens udløb etableredes derfor et nyt retsgrundlag for associeringsordningen i form af en konvention mellem Fællesskabets Medlemslande og de associerede stater. Samtidig vedtog Rådet i 1964 nye regler om associering af områder med tilknytningsforhold til Frankrig og Nederlandene, og som ikke havde opnået selvstændighed, samt særlige regler gældende for franske oversøiske departementer. Gennemførelseskonventionens regler om en udviklingsfond for de oversøiske lande og territorier blev samtidig afløst af de nugældende særlige bestemmelser om Den europæiske Udviklingsfond.

Ifølge artikel 131 vil Medlemsstaterne gennemføre en associering mellem Fællesskabet og ikke-europæiske lande og territorier med særlige forbindelser til Belgien, Frankrig, Italien og Nederlandene for herved i disse lande at fremme en økonomisk og social udvikling, der er til gavn for befolkningerne i disse lande og territorier. Artikel 132-134 angiver associeringens indhold. Det fremgår heraf, at de pågældende lande og territorier skal kunne nyde fordelene af, at deres eksport til Medlemsstaterne behandles efter de regler, der gælder for Medlemsstaterne indbyrdes, mod til gengæld at give hele Fællesskabet og andre associerede lande og territorier del i de præferencer, som måtte være indrømmet i forholdet til ét af Fællesskabets Medlemslande. Det forudses, at indbyggere i associerede lande og territorier vil kunne omfattes af Traktatens bestemmelser om fri etableringsret og med Medlemsstaternes godkendelse også af bestemmelserne om fri bevægelighed for arbejdskraft.

Fællesskabet har i forbindelse med udløbet

af den første gennemførelseskonvention med hjemmel i disse bestemmelser, sammenholdt med Traktatens artikel 238, som nævnt indgæet en associeringsaftale med en række afrikanske stater samt Madagascar. Denne aftale, der er kendt under betegnelsen Yaoundé-Konventionen (efter hovedstaden i Cameroun), er i 1969 afløst af en ny 5-årig aftale, som fastlægger associeringsordningen for i alt 18 stater, nemlig Burundi, Cameroun, Den centralafrikanske Republik, Congo (Brazzaville), Congo (Kinshasa), Elfenbenskysten, Dahomey, Gabon, Øvre Volta, Madagascar, Mali, Mauretanien, Niger, Rwanda, Senegal, Tschad og Togo. Aftalen, der ofte betegnes som den anden Yaoundé-konvention, indeholder bestemmelser om de associerede staters handelsforhold til Fællesskabet, om teknisk og finansielt samarbejde, om etableringsret og fri bevægelighed for tjenesteydelser, personer og kapital samt om associeringsordningens særlige institutioner (associeringsråd, associeringskomité, parlamentarisk konference og voldgiftsret). Associeringsordninger af tilsvarende karakter er fastlagt i aftaler, som Fællesskabet har indgået med de østafrikanske stater Kenya, Uganda og Tanzania.

Traktatens femte del (artiklerne 137-209)

Fællesskabets institutioner

Ifølge Traktatens artikel 4 er udøvelsen af de beføjelser, som Traktatens bestemmelser hjemler Fællesskabet, tillagt følgende fire institutioner: Forsamlingen, Rådet, Kommissionen og Domstolen. Et økonomisk og socialt Udvalg skal rådgive Rådet og Kommissionen. De nærmere regler om disse institutioners konstituering og virksomhed er fastsat i Traktatens artikler 137-198 og i artiklerne 198-209 er fastsat regler om finansieringen af institutionernes og Fællesskabets virksomhed.

Siden ikrafttrædelsen den 1. januar 1958 af Traktaterne om Oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab og Det europæiske Atomenergifællesskab har Forsamlingen og Domstolen været fælles for alle tre europæiske Fællesskaber. Efter ikrafttrædelsen den 1. juli 1967 af den såkaldte Fusionstraktat af 8. april 1965, har også Rådet og Kommissionen været fælles. De tre Fællesskaber eksisterer imidler-